

Pálfi Ágnes

Egy kis daimonológia

Első látásra

– Ott álltam vele szemtől szemben – válaszolta a Tanítvány. A Mester történetesen maga is nő volt. Nem csoda hát, hogy kíváncsivá tette ez a kortalan leányarc. – Csak képzeld? Vagy ördöge volna valóban?

– Becsöngetett. S amikor kinyitottam az ajtót, rögtön tudtam, hogy ő az – állította a Tanítvány. – Egy szőke férfi. Magas. Szép. Egészen fiatal.

Folytatta volna még talán, de ahogy fölneézett, elhallgatott. Holmi sztorira itt már valóban nem volt semmi szükség. Hiszen a tekintete mindent elárult: két fekete lyuk meredt a Mesterre rezzenéstelen. Két izzó, fekete lyuk.

Déjà vu

– Ülj már le nálam. És vedd le magadról azt a kabátot. Mintha a hetvenes évekből szalasztottak volna.

A kabát, amelyet a fiú viselt, valóban szakasztott mása volt annak a bizonyos másik, kopottas bőrkabátinak. Ámbár a viselőjére őszintén szólva már alig emlékezett. Ennek a fiúnak meg akár az anyja is lehetett volna.

– Oké. Nem látod rajtam soha többé – hallotta maga mögött.

Megfordult, s maga sem tudta, miért, közelebb akart lépni hozzá. Talán hogy a bőr kesernyés füstszaga örökre beleégjen az emlékezetébe.

Szóvarázs

– *Daimon* – ízlelgette a szót a Mester, amikor egyedül maradt. Egészen tisztán látta most maga előtt Diotimát, a titokzatos asszonyszemélyt, és még mindig fiatal kísérőjét. Elvadult, mezítlábas figura volt, amolyan hajléktalan, aki úton-útfélen a szabad ég alatt hál. De Diotima ugyancsak törődöttnek látszott: mákos hajzata fésületlen, lábán szakadt saru.

– *Daimon!* – Ugyan, hagyd már ezt! – fakadt ki a fiú. – Mondjad inkább, hogy postás. Vagy küldönc, amolyan lóti-futi. De hiába unszolsz, semmi kedvem megkörmöskézni az öregemet. Vagy bocsánatot kérni az anyámtól. Eljárt fölöttük az idő. Ahogy fölötted is, Diotima.

– *Daimon* vagy *Diamon*? – ízlelgette a szavakat a Mester, amikor újra csak magára maradt. Mert a látomás, ahogyan jött, hirtelen szertefoszlott, s ő szinte anyagszerűen érzékelte a vállára nehezedő sűrű sötétet.

– *Mint roppant súly alatt a szén* – villant át az agyán a régi hasonlat.

Csillagtalán téli éjszaka volt körülötte. Látni hát nem látta, és elhinni se merte egészen, hogy tenyerében most valóban ott lapul a gyémánt: az örvénylő kristály, a leláncolt, féktelen démon, aki nem is olyan régen még az ő titkos jegyese volt.

– De hiszen soha nem vágytam én ilyesmire! – sóhajtott föl. Ujjait széttárta, s a parányi kő hangtalanul gördült tenyeréről a földre.

Műtét után

– Ezek csak amolyan fantomfájások – nyugtatta meg őt az orvos az utolsó viziten. – Maga egészséges. Vagy majdnem teljesen az. Adjon hálát az égnek: szinte heg nélkül gyógyulnak a sebei. Mintha ott sem lettek volna azok a csúnya kinövések a lapockája fölött. És egyelőre nincsen szüksége újabb amputációra.

A páciensnek kimondottan jólesett most a műszer közönyös hidege, ahogyan az orvos végigpásztázta a hátát:

– Ámbár a tüdeje kétségkívül szörcsög egy kicsit. De amíg véres köpete nincsen, egészen nyugodt lehet. Addig én úgysem tudok mit kezdeni magával. Na, viszlát! És hagyja abba, kérem, a dohányzást. Meg az írást is. Erre kötelességem ismételten figyelmeztetni. S hadd adjak még egy tanácsot: madarakat egyelőre egyáltalán ne fogyasszon. Se rántva, se levesben. Mert maga hajlamos a nosztalgiára. És az ilyeneknél akár egy csirkeszárny látványa is fulladást okozhat. Vagy nehézlégzést. Esetleg embóliát.

A Faust margójára

1.

Angyal! – kiáltott Henrik, s meglepetten mustrálta végig: kissé túlkoros volt *nimfácskáának*. Tizennégy kurta nyár szállt el fölötte; s keble, mint aki

örömét lelte már a szoptatásban. – Bár férfit még nem ismert, csak a bátyját, s nem élt az apja – Krisztusért rajongó szívében volt már némi büntudat.

Tőle jött most is. – Nyílt a templomajtó, s Mefisztó ágált: veszélyes kis liba! – De Henriken tilalma nem fogott már.

Győzött a szer – s a lányka szertelen hajfürte vállán, mely úgy világított, a nap hogy elsötétült, s a hegy mögé bukott.

2.

Angyal – hisz az volt! Fölfelé bukott, s magasleséről úgy esett pofára, hogy majd' beléhalt. De csontja összeforrt. És elmerengett: netán ha *viszavágna*,

s Urának talpát megcsiklándaná – az jó hecc volna. *Ne vessen* az Öreg haragra gyúlva oly követ reája, mely mint a sír, a hosszú, néma csend

csak azt nyomatná: nem maradt utána egy árva sor, mely följegyezhető. – De spongyát rá, hisz *humoráliája*

oly hathatós lesz, mindig is tudta ő, mint bűvő pestis. – Ki a fene bánja, felsőbb körökbe olykor *viszavágyva*,

ha (itt a sor, mely megjegyezhető):
oly jól tejel a kutyatemető?